2 Ιουνίου 2014

Η θηριωδία στα Βουρλά με τη σφαγή των Ελλήνων

/ Γενικά Θέματα / Ορθόδοξη πίστη

Στο κείμενο του Γάλλου δημοσιογράφου Rene Puaux εξηγείται αυτό που γενιές και γενιές Ελλήνων λένε: “ο Τούρκος δεν έχει μπέσα”. Διαβάστε πως ο Γάλλος δημοσιογράφος περιγράφει τα όσα έγιναν στα Βουρλά, από τους Τούρκους. Ο δημοσιογράφος αναφέρει ονόματα και γεγονότα και αποδεικνύει πως οι Τούρκοι εξαπάτησαν τους Έλληνες και τους κράτησαν στα σπίτια τους για να σφαγιασθούν!
“Για τις θηριωδίες στα Βουρλά είμαι σε θέση να δημοσιεύσω τις καταθέσεις πέντε μαρτύρων, του Γιάννη Μιχαηλίδη, των αδελφών του Αργυρώς Σιάχου και Αριστέας Μιχαηλίδη, και των δεσποινίδων Μαρίας και Αγγέλας Μακρομάλλα.
Ο Γιάννης Μιχαηλίδης σ’ αυτή την τραγική αφήγηση είναι ο εκφραστής της γνώμης των άλλων μαρτύρων ο ίδιος δεν είχε πα ραστεί σε όλες τις φάσεις του δράματος:...
«Στις 9 Σεπτεμβρίου πέρυσι έφυγα από τα Βουρλά μαζί με την οικογένεια μου, που απαρτιζόταν από τον ηλικιωμένο πατέρα μου, 62 ετών, από την αδελφή μου Αργυρώ Σιάχου που ήταν παντρεμέ νη με τον Έλληνα λοχαγό Σ. Σιάχο, και τη νεότερη αδελφή μου, την Αριστέα Μιχαηλίδη, 16 ετών. Πήγαμε όλοι στο Πουρναρλί, ένα νησάκι απέναντι από τις Κλαζομενές. Περιμέναμε ένα μεγάλο καΐκι

που θα μας μετέφερε στη Μυτιλήνη. Υπήρχαν ήδη πάνω στο νησάκι εκατό άλλες οικογένειες προσφύγων από τα Βουρλά. Αλλά μάταια περιμέναμε το καΐκι που δε φάνηκε ποτέ.

Την τρίτη ημέρα της παραμονής μας στο νησί είδαμε να προσεγγίζει μια μικρή βάρκα που μετέφερε Τούρκους προύχοντες των Βούρλων, οι οποίοι, μόλις αποβιβάστηκαν, φώναξαν τον πατέρα μου και τους άλλους Χριστιανούς. Μεταξύ τους ήταν ο μουφτής ο οποίος βγάζοντας το Κοράνι όρκισε τους Τούρκους προύχοντες πως δε θα μας έκαναν κακό, εάν επιστρέφαμε, και πως δε θα άφηναν τους στρατιώτες του Κεμάλ να μας πειράξουν. Ύστερα απ' αυτά μας παρακίνησαν να γυρίσουμε.

Ο τουρκικός στρατός δεν είχε καταλάβει ακόμα τα Βουρλά. Ο πατέρας μου και οι άλλοι Χριστιανοί, έχοντας πιστέψει στον όρκο των Τούρκων, επέστρεψαν στα Βουρλά. Εγώ, ωστόσο, φοβήθηκα να τους μιμηθώ, επειδή είχα υπηρετήσει στον ελληνικό στρατό καθ' όλη τη διάρκεια της Κατοχής. Έτσι έμεινα στο νησάκι και μερικές μέρες αργότερα επιβιβάστηκα στο θωρηκτό Κιλκίς.
Η Επιτροπή των Τούρκων προκρίτων επισκέφθηκε και τα άλλα νησάκια που βρίσκονταν εκεί κοντά, στα οποία υπήρχαν ομοίως οικογένειες προσφύγων. Επαναλαμβάνοντας τους όρκους τους, τους παρακίνησαν να επιστρέψουν. Στη συνέχεια, αφού εξετέλεσε την αποστολή της η Επιτροπή, ξαναγύρισε στα Βουρλά.

Στο μεταξύ ο πατέρας μου και οι δύο αδελφές μου πήραν το δρόμο της επιστροφής, αλλά μόλις έφτασαν στην ακτή των Κλαζομενών, οι Τούρκοι που βρίσκονταν εκεί, ρίχτηκαν επάνω τους και τους έκλεψαν τα λίγα πράγματα που κουβαλούσαν μαζί τους. Υστερα οι δικοί μου πήγαν να οχυρωθούν στο σπίτι μας. Μα δεν είχε περάσει μισή ώρα, όταν ένας Τούρκος πολίτης πήγε να ειδοποιήσει τον πατέρα μου ότι είχε μπει ο τουρκικός στρατός και πως ο πασάς που διοικούσε το ιππικό, το οποίο είχε καταλάβει τα Βουρλά, έδωσε εντολή να παρουσιαστεί ο πατέρας μου, όπως και οι άλλοι Χριστιανοί πρόκριτοι, στο Κονάκι (Διοικητήριο).

Ο πατέρας μου πήγε στον πασά που του είπε: «Πού είναι οι δύο σου γιοι που υπηρετούσαν στον ελληνικό στρατό και ο γαμπρός σου ο λοχαγός;» Ο πατέρας μου του απάντησε πως είχαν φύγει με τον ελληνικό στρατό.

Τον έβαλε τότε να πληρώσει εκατό λίρες για τον καθέναν από μας ως φόρο στρατιωτικής απαλλαγής. Ο πατέρας μου τις πλήρωσε και παρακάλεσε τον πασά να του δώσει ένα στρατιώτη ως σωματοφύλακα, και δικό του, αλλά και της οικογένειας του, πράγμα που έγινε πρόθυμα αποδεκτό. Αλλά μόλις ο στρατιώτης που είχε επιφορτιστεί με την προστασία τους έφτασε μπροστά στο σπίτι μας, απείλησε τον πατέρα μου με την ξιφολόγχη του όπλου του, ζητώντας του

χρήματα, για να μην τον σκοτώσει. Ο πατέρας μου του έδωσε 200 λίρες και ο στρατιώτης τις πήρε κι έφυγε.

Πιστεύοντας ότι ήταν πιο ασφαλές, όλες οι οικογένειες της συνοικίας κατέφυγαν στο σπίτι μας. Μισή ώρα μετά την αναχώρηση του στρατιώτη, δύο αξιωματικοί και τρεις πολίτες Τούρκοι βάλθηκαν να σπάσουν την πόρτα μας με ρόπαλα. Μόλις εισέβαλαν στο σπίτι μας, είπαν με απότομο τρόπο στον πατέρα μου: «Δώσε μας χρήματα ή σε σκοτώνουμε». Οι αδελφές μου φοβούμενες πως θα πραγματοποιήσουν την απειλή τους, τους έδωσαν χίλιες λίρες που -” πήραν κι έφυγαν. Ήρθαν κι άλλοι που έκαναν ό,τι και οι προηγούμενοι ύστερα κι άλλοι και τελειωμό δεν είχαν.

Επί τρεις μέρες οι Τούρκοι συνέχιζαν την ίδια δουλειά, σε σημείο που δε μας έμεινε στο τέλος απολύτως τίποτα.
Μας έκλεψαν έτσι 3.000 τουρκικές χρυσές λίρες, 100.000 λέι, 150.000 δρχ., όλα μας τα κοσμήματα και τα πολύτιμα αντικείμενα, 100.000 καντάρια σταφίδες, 10.000 οκάδες λάδι, 9 άλογα υποζυγίου, 50 αγελάδες. Όλα τα εμπορεύματα και τα ζώα κλάπηκαν από τις αποθήκες και τους στάβλους μας. Στο τέλος δε μας είχε μείνει πια τίποτα να τους δώσουμε. Ωστόσο, η επιμονή τους δεν κάμφθηκε και απείλησαν να απαγάγουν τα κορίτσια μας.

Έτσι έκλεψαν από τις οικογένειες που είχαν καταφύγει στο σπίτι μας, την Ελένη και τη Μαρία Μπέλλου και την Αγγέλα Μακρομάλλα. Όταν είδαν τα άλλα κορίτσια ότι θα ατιμάζονταν από τους Τούρκους, προτίμησαν να πεθάνουν. Όρμησαν στην αυλή, άνοιξαν το πηγάδι και έπεσαν μέσα, η μια πίσω από την άλλη. Το ίδιο έκαναν οι ξαδέλφες μου Πηνελόπη και Ιωάννα Μιχαηλίδη, η Αργυρώ Μιχαηλίδη, η αδελφή μου Αριστέα Μιχαηλίδη και η υπηρέτρια μας η Γλυκερία. Η παντρεμένη μου αδελφή, η γυναίκα του Έλληνα λοχαγού Σιάχου, δεν έπεσε μέσα στο πηγάδι, αλλά τρέχοντας στην κουζίνα έριξε πετρέλαιο στα ρούχα της κι έβαλε φωτιά. Έσβησαν τη φωτιά, την περιποιήθηκε ένας γιατρός, αλλά δεν απέφυγε τα σοβαρά εγκαύματα στο στομάχι και στις γάμπες.

Μετά την απαγωγή των τριών πρώτων κοριτσιών από τους Τούρκους, ο πατέρας μου πήγε να βρει σκοινιά και κατάφερε μαζί με κάποιους ανθρώπους να τραβήξει από το πηγάδι ημιθανείς την αδελφή μου Αριστέα, την εξαδέλφη μου Αργυρώ και την υπηρέτρια μας τη Γλυκερία. Οι δύο εξαδέλφες μου, η Πηνελόπη και η Ιωάννα, πνίγηκαν.

Όσο για τη μεγάλη μου την αδελφή, μια και ήξεραν πως, ήταν παντρεμένη με Έλληνα αξιωματικό, την καταζητούσαν με πείσμα σε όλα τα σπίτια, κρατώντας μια φωτογραφία της στα χέρια τους. Εκείνη όμως έμεινε κρυμμένη επί είκοσι

ημέρες σε μια υπόγεια διάβαση, χωμένη στη λάσπη μέχρι τα γόνατα, κι έτσι σώθηκε.

Στο μεταξύ οι Τούρκοι επέστρεψαν μπροστά στο σπίτι μας με καμήλες και καροτσάκια και αφού έδιωξαν όλους όσοι βρίσκονταν στο σπίτι, φόρτωσαν όλα μας τα έπιπλα και τα υπάρχοντα και τα πήραν μαζί τους. Μετά πυρπόλησαν το σπίτι μας κι έβαλαν φωτιά και στα διπλανά σπίτια, αφαιρώντας πάντα πρώτα το περιεχόμενο τους. Μ' αυτό τον τρόπο αφανίστηκαν ολοκληρωτικά τα Βουρλά από την πυρκαγιά. Στα δεκαπέντε σπίτια που γλίτωσαν από τη φωτιά, πήγαν να βρουν καταφύγιο όλοι οι ηλικιωμένοι από εξήντα και πάνω, τα παιδιά και οι γυναίκες.

Όσο για τους άνδρες από τα 16 μέχρι 60 ετών τους έκλεισαν σ' ένα χώρο περιφραγμένο με αγκαθωτό συρματόπλεγμα, αφού τους έκλεψαν τα παπούτσια και τα ρούχα. Κάθε βράδυ οι μουσουλμάνοι της περιοχής πλησίαζαν αυτά τα μαντριά, καλούσαν τον αιχμάλωτο της αρεσκείας τους, τον έπαιρναν μαζί τους και τον βασάνιζαν, για να τον θανατώσουν στο τέλος. Έτσι έδεσαν πίσω από ένα άλογο τον Θεόδωρο Μούλο, που το ζώο τον έσερνε μέχρι που πέθανε.

Δύο στρατιώτες, επίσης, σκότωσαν τον Στάθη Τζαλίκα μπροστά στον πατέρα και τ' αδέλφια του, γιατί δεν είχε χρήματα να τους δώσει.

Ο πρόκριτος Γεώργιος Τρανέτης, σφάχτηκε στο μέγαρο του, υποδιοικητή.

Επίσης σφάχτηκαν μπροστά στους συμπατριώτες τους ο Δημήτριος Κορδοπάτης, ο ξάδελφος μου Χρήστος Κούρτης, ο Ευάγγελος Βαλιάδης, ο Φώτης Σισμανόγλου, ο Ευάγγελος Βαμβακάς, ο Θεόδωρος Κουλουμπής, ο Κωνσταντίνος Ακαζάς και ο δεκαπεντάχρονος αδελφός του, ο Θεόδωρος Δρίμης και το κοριτσάκι του η Νασώ, ο Συμεών Χαραλάς και πολλές εκατοντάδες άλλοι των οποίων αγνοούμε τα ονόματα.
Έσπρωχναν επίσης τους ηλικιωμένους μέσα στα σπίτια και έβαζαν φωτιά. Μετά την πυρπόληση του σπιτιού μας, ο πατέρας μου βρήκε καταφύγιο σ' ένα φίλο του μαζί με την αδελφή μου την Αριστέα. Σ' αυτό το σπίτι όπου υπήρχαν κι άλλοι χριστιανοί, δύο αξιωματικοί είδαν ένα βράδυ τον πατέρα μου και του ζήτησαν χρήματα. Εκείνος τους είπε πως δεν είχε άλλα πια, αφού τα είχε δώσει όλα. Τότε ένας από αυτούς, εκτός εαυτού από το θυμό του, τράβηξε το σπαθί του και τον σκότωσε μέσα στην αγκαλιά της αδελφής μου. Ύστερα, αρπάζοντας την αδελφή μου από τα μαλ λιά, τις τα έκοψε και σκούπισε μ' αυτά το ματωμένο του σπαθί που ήταν ακόμα ζεστό από το αίμα του πατέρα μου. Έπειτα, αξιωματικοί και πολίτες έφυγαν τραγουδώντας και λέγοντας σ' κείνους που βρίσκονταν εκεί, γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένους, πως θα τους περνούσαν από λεπίδι, εάν δεν τους έδιναν χρήματα. Πραγματοποιώντας τις απειλές τους, διέπραξαν τα ακόλουθα ε

γκλήματα: Κάποιας γυναίκας που ονομαζόταν Μαρία Τοπάγλου και βρισκόταν στο ίδιο σπίτι όπου σκότωσαν τον πατέρα μου, επειδή αρνιόταν να ακολουθήσει έναν Τούρκο που ήθελε να την απαγάγει, της έκοψαν τα δάχτυλα του χεριού, τη μύτη, τα αυτιά και το στήθος, αφήνοντας την να πεθάνει σ' αυτά τα χάλια.

Η Μαρία Κολόζο, η Ελένη Χατζηδιαμαντή και πολλές άλλες νέες κοπέλες είχαν την ίδια τύχη.
Τον αρχιμανδρίτη Νεόφυτο τον πετάλωσαν.
Του ιερέα Κολόζο και του διακόνου του Αγίου Χαραλάμπους τους έκοψαν τα αυτιά και τους έβγαλαν το ένα μάτι.
Τα εγκλήματα που διέπραξαν οι Τούρκοι στα Βουρλά όπου κατοικούσαν χριστιανοί, στη διάρκεια αυτών των 21 ημερών, είναι απερίγραπτα.
Τέλος, στις 30 Σεπτεμβρίου, νωρίς το πρωί, έφτασε στον κόλπο ένα αμερικανικό πολεμικό πλοίο και πολλές βάρκες, για να επιβιβάσουν τον πληθυσμό. Τότε οι Τούρκοι, όταν έμαθαν πως οι χρι στιανοί θα αναχωρούσαν, πήραν θέση στο μέρος απ' όπου θα έπρεπε να περάσουν, για να βρουν χρήματα, αν κατά τύχη είχαν μπορέσει να τα κρύψουν, και αφού τους απογύμνωσαν τελείως, τους έδιωχναν κρατώντας μόνο τα όμορφα κορίτσια.

Πολλά ευτυχώς από αυτά τα κορίτσια κατάφεραν να διαφύγουν, βάφοντας τα πρόσωπα τους με ιώδιο και φορώντας ρούχα ηλικιωμένων γυναικών, για να γίνουν αγνώριστα και να μπορέσουν να ξεφύγουν.

Ως επάνω στο δρόμο από τα Βουρλά μέχρι τη Σκάλα, το μικρό λιμάνι που εξυπηρετούσε την περιοχή, οι Τούρκοι ορμούσαν στο απεγνωσμένο πλήθος που, για να ξεφύγει, έπεφτε στη θάλασσα, και σκότωναν κατά βούληση.

Πολλά από τα νέα κορίτσια που είχαν απαχθεί, είχαν ντυθεί από τους άρπαγες τους «χανούμισσες» (τουρκάλες σύζυγοι). Τις τοποθετούσαν ντυμένες μ' αυτή τη γελοία εμφάνιση στο πέρασμα των γονιών τους, για να μπορέσουν να τις δουν καλά. Οι μανάδες αναγνωρίζοντας τα κορίτσια τους, φώναζαν «έλεος!», αλλά οι Τούρκοι τις απωθούσαν, χτυπώντας τες με τους υποκόπανους των τουφεκιών τους οι μανάδες αποχωρίζονταν έτσι τα παιδιά τους χωρίς ελπίδα να τα ξαναβρούν ποτέ.

Στις προθήκες των κρεοπωλείων έβλεπε κανείς κρεμασμένους άνδρες. Πολλοί δεν είχαν πεθάνει ακόμα και υπέφεραν τρομερά.

Στην παραλία, λίγα λεπτά πριν την αναχώρηση, οι Τούρκοι συνέχιζαν τη δουλειά τους και έκλεβαν τις γυναίκες κάτω από τα μάτια των Αμερικανών. Ένας στρατιώτης, μάλιστα, ήταν έτοιμος να αρπάξει την αδελφή μου την Αριστέα, αλλά

ευτυχώς ο λοχαγός του αμερικανικού πολεμικού πλοίου, ο οποίος βρισκόταν κοντά, κυνήγησε τον Τούρκο κι έσπρωξε την αδελφή μου στο παρατηρητήριο του πλοίου. Έτσι σώθηκε αυτή από καθαρή σύμπτωση. Ακριβώς δίπλα ήταν μια μαούνα όπου βρίσκονταν τρία κορίτσια και τρεις Τούρκοι στρατιώτες. Τα κορίτσια φώναζαν «βοήθεια», καλώντας τους Αμερικανούς να έλθουν και να τις ελευθερώσουν από τα χέρια των Τούρκων αλλά οι Αμερικανοί δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα και οι κοπέλες έμειναν στο έλεος αυτών των θηρίων”.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com